



ת"פ 53714/08/20 - מדינת ישראל - תביעות נגב נגד תמיר מטטוב

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 53714-08-20 מדינת ישראל נ' מטטוב

בפני
מאשימה
נגד
נאשמים
כבוד השופט יריב בן דוד
מדינת ישראל - תביעות נגב
תמיר מטטוב
ע"י ב"כ עו"ד שמעון תורג'מן

גמר דין

רקע

1. ביום 8.3.22, הורשע הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן - הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו ועבירת איומים, עבירות לפי סעיפים 275 ו-192 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 22.8.19, בסמוך לשעה 10:30, הגיעו שוטרים לבית הורי הנאשם, שברחוב ברש 3, דירה 4 בבאר-שבע (להלן: "**המקום**" או "**הבית**"). לאחר שהשוטרים הזדהו בפני הנאשם והודיעו לו בדבר צו חיפוש אשר בידיהם, סירב הנאשם לפתוח את דלת הבית ואיים על השוטרים באומרו כי יפגע בהם אם הם ישברו את הדלת. לאחר שאם הנאשם פתחה הדלת והשוטרים נכנסו לתוך הבית, ביצע הנאשם תנועות מאיימות עם ידיו כלפי השוטרים וצעק להם שלא ייכנסו פנימה.

2. בהתאם לעתירת ההגנה, הופנה הנאשם לקבלת תסקיר שירות מבחן לעונש אשר יבחן גם את שאלת ביטול הרשעתו.

תמצית תסקיר שירות המבחן

3. הנאשם, רווק בן 22, מתגורר עם הוריו בדירת עמידר בבאר-שבע ועובד כמתווך נדל"ן בחברת "רימקס" למעלה משנה.

משפחת מוצאו של הנאשם מורכבת מאב בן 56, אם בת 49 ואח בן 28. אבי הנאשם עובד בדוכן, ובעברו, היה מכור לסמים, ריצה מאסר במשך 22 שנים, ונעדר מחיי בנו הנאשם עד גיל 12. אם הנאשם עובדת כסניעת בגן ילדים.

הנאשם מסר לשירות המבחן כי משפחתו המורחבת מעורבת בפלילים וכי במהלך כל חייו היה מוקף באנשים המנהלים אורח חיים שולי, ולכך נלוו לחץ וחרדה מפני גורמים המעוניינים להתנקם ולפגוע באביו.

הנאשם סיים 12 שנות לימוד, בעל תעודת בגרות והתגייס לצה"ל, ממנו השתחרר בהמשך על רקע פגיעה בכתפו (הוצגו מסמכים רפואיים). נמסר מפיו כי עבד מספר שנים כמציל בבריכה, ובמקביל הוסמך לתיווך בחברת "רימקס".



הנאשם הודה בביצוע העבירות שבכתב האישום המתוקן, קיבל עליהן אחריות והביע חרטה. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מכיר במחירים האישיים אשר נגבים ממנו נוכח הסתבכותו בפלילים תוך שפועל לשקם חייו ולשפר עתידו ועתיד משפחתו.

שירות המבחן עמד על נסיבות חייו המורכבות של הנאשם, צוין כי הנאשם מסר הפרטים באופן פתוח וכן, כשברקע ניכרים תסכול וכעס כלפי גורמי אכיפת החוק. שירות המבחן התרשם כי הנאשם שואף לשקם חייו וחיי משפחתו, הגם שסירב להסתייע בהליך הטיפול שהוצע לו.

עוד נמסר כי להתרשמות שירות המבחן, הנאשם רואה את התעסוקה בחייו כמשאב הכרחי וחשוב אשר יכול לסייע לו ליצור שגרת חיים נורמטיבית, וכי עברו המשפחתי המורכב משפיע על שאיפותיו ומדרבן אותו להצליח בחייו, לשאוף לעתיד טוב יותר, ולא להיות מעורב בעבירות נוספות על החוק.

שירות המבחן עמד על היות הנאשם אדם צעיר, נעדר עבר פלילי המנהל אורח חיים נורמטיבי והביא את התרשמותו לפיה הרשעתו בדין עלולה להוות פגיעה בתפיסתו העצמית החיובית והמתפקדת וכן לפגוע באפשרויות תעסוקה עתידיות. להערכת שירות המבחן ההליך הפלילי כשלעצמו מהווה עבור הנאשם ענישה מרתיעה, וכי ענישה בדמות צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 140 שעות תהווה פיצוי חברתי מצד הנאשם ותרתיעו מביצוע עבירות. כן הומלץ לשלב הנאשם בצו מבחן מעקבי, בשל העובדה שלנאשם רישיון לקנבים רפואי. בהתאם לכך המליץ שירות המבחן על ביטול ההרשעה.

טיעוני הצדדים

4. ב"כ המאשימה הפנה לכך שמדובר באיום על גורמי אכיפת החוק במסגרת מילוי תפקידם, ולפיכך עתר למתחם ענישה שנע בין חודש מאסר לבין 8 חודשי מאסר, ולגזירת עונשו של הנאשם ברף הנמוך של המתחם. ב"כ המאשימה הפנה לאמור בתסקיר שירות המבחן, אשר התייחס למאפיינים אימפולסיביים של הנאשם ולסירובו להשתתף בטיפול כלשהו. ב"כ המאשימה התנגד לסיום ההליך באי-הרשעה ותמך עמדתו גם ברע"פ 4475/21 **פיראס ואשאחי נ' מדינת ישראל** (נבו 28.07.2021).

5. ב"כ הנאשם עתר לאי הרשעתו של הנאשם. נטען כי מעשי הנאשם נופלים בנסיבותיהם בגדר הרף הנמוך של סף האחריות הפלילית. ב"כ הנאשם הפנה לנסיבות החיים המורכבות של הנאשם, הכוללות רקע פלילי משמעותי של אבי הנאשם, התמכרותו לסמים קשים והשפעות אלו על חיי הנאשם. ב"כ הנאשם הפנה לשני נימוקים מרכזיים בגינם יש לדידו לסיים את ההליך בדרך של אי-הרשעה: פגיעה בדימוי העצמי של הנאשם ופגיעה באפשרויות תעסוקה עתידיות. נטען כי הנאשם מוסמך לשמש הן כמציל בבריכה והן כמתווך נדל"ן, וכי בשני מקצועות אלה, בדגש על תיווך נדל"ן, נדרש עבר פלילי נקי. את טיעוניו תמך גם ב"כ הנאשם גם בת"פ (שלום ב"ש) 22679-05-20 **מדינת ישראל נ' מיכאל בן דוד אפללו** (נבו 05.04.2021).

6. הנאשם, בדבריו האחרונים, מסר כי השתקם מעת ביצוע העבירה וכי פניו מועדות כלפי עתידו והגעה להישגים, אליהם שואף. הנאשם מסר כי עובד כיום כמציל בבריכת "קאנטרי" באר-שבע וכמתווך נדל"ן בקבוצת נדל"ן "ריבו".

7. ביום 26.10.22, הוגשו לתיק בית-המשפט המסמכים הבאים: **א.** רישיון תיווך במקרקעין מיום 10.8.21 מטעם משרד המשפטים. **ב.** תעודת מקצוע - הצלה בבריכות מיום 8.3.20 מטעם משרד העבודה. **ג.** אישור העסקה של הנאשם מטעם "קבוצת הפורום" - בהתאם לאישור זה, הנאשם עוסק כמציל במועדון "הפורום" בבאר-שבע בסופי שבוע.



דיון והכרעה

8. משהוכח ביצוע עבירה הכלל המשפטי בשיטתנו הוא כלל של הרשעה. סטייה מכלל זה תעשה רק במקרים יוצאי דופן.

בע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל** נב(3) 337 (1997) בית-המשפט העליון עמד על הכלל החל על שאלת ההרשעה וקבע שני תנאים מצטברים:

"בפסיקתנו נקבע, כי המבחן ללא הרשעה הינו חריג לכלל, שכן משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם וראוי להטיל אמצעי זה רק במקרים יוצאי-דופן, שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה."

ובהמשך:

"הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל."

ובעניין ע"פ 8528/12 **אלירן צפורה נ' מדינת ישראל** (נבו 03.03.2013) (להלן: "ע"פ צפורה"):

"על בית המשפט לבחון, בראש ובראשונה, את השאלה האם סוג העבירה וטיבה, על רקע הנסיבות הקונקרטיות של המקרה, מאפשרים להימנע מהרשעה. בשלב השני, יש להידרש לשאלה, האם עצם ההרשעה עלול לפגוע "פגיעה חמורה" בשיקומו או בעתידו של הנאשם, וכפי שנקבע בעניין ביטון, על בית המשפט להשתכנע "כי הפגיעה הקשה שתיגרם לנאשם בעטייה של הרשעה, אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית המעטה שזו תניב" ... עוד נקבע, כי בבוא בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, יש להתייחס לנזק מוחשי-קונקרטי, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד."

9. אשר לסוגיית הפגיעה הקונקרטית של הרשעת הנאשם ביכולת עיסוקו, בית-המשפט העליון קבע למשל ברע"פ 1240/19 **עופר בר לוי נ' מדינת ישראל** (נבו 24.03.2019):

"אני סבור כי גם אם עלולה להיפגע יכולתו של המבקש לשמש מתווך או מדביר, יש להותיר את הדיון בדבר בידי הגורם המוסמך. הדבר עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי שכן משנמצא כי אדם ביצע עבירה פלילית שעלולה להשפיע על כשירותו לעסוק במקצוע מסוים הטעון רישוי, מן הראוי כי הדבר יהיה גלוי בפני גורמי הרישוי המוסמכים בעניין"

מאידך, וברוח הדברים האמורים, בית-המשפט העליון גם סייג הדברים משיקולי שיקום ביחס לשיקול דעתה של הרשות, ובפרט, בפגיעה הקונקרטית אשר עלולה לפגוע בנאשם שבפני. ודוק, נקבע בע"פ 3554/16 **שחר יעקובוביץ נ' מדינת ישראל** (נבו 11.06.2017) (להלן: "ע"פ יעקובוביץ"):

"... יש להוסיף את העובדה שהמערער נעדר עבר הפלילי, ואת החרטה העמוקה ביחס למעשים. התמקדות בעבירות בלבד, כפי שעשתה במידה רבה המדינה, לא תאפשר לבחור בדרך של ביטול הרשעה במקרים המתאימים לכך. הפנייתה של המדינה לשיקול דעתה של הרשות המוסמכת לפי תקנה 15 לתקנות התעבורה היא נכונה במישור הפורמאלי, אך אינה מקנה וודאות מספקת באשר לכך שלא יסוכל המאמץ השיקומי שעשה המערער."

ובמקרה זה, קיבל בית-המשפט העליון את הערעור וביטל הרשעתו של המערער.

עמוד 3



10. בדומה לעמדת בית המשפט העליון שבהפניה האחרונה לעיל, קיימת גישה ולפיה יש לראות בדרישת הפגיעה הקונקרטית כצד ב"מקבילית כוחות" שמהעבר השני לו - חומרת העבירה ועוצמת הפגיעה בערכים המוגנים.

כך למשל בעפ"ג (מחוזי ב"ש) 66903-07-20 **טאופיק אבו מדיעם נ' מדינת ישראל** (נבו 30.12.2020) (להלן: "**עניין אבו מדיעם**"), בו נקבע (בדעת רוב):

"מקובלת עליי טענת ב"כ המערער, התואמת את ההלכה הפסוקה, לפיה בין התבחינים הללו מתקיימת מעין "מקבילית כוחות", במובן זה שכלל שמעשה העבירה חמור יותר, נדרש הנאשם להוכיח פגיעה קונקרטית ולא יהא די בתרחיש תאורטי או אף בהוכחת מידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי. מנגד, ככל שמעשה העבירה קל יותר, אפשר כי בית המשפט יטה להסתפק בהוכחת פגיעה כללית יותר. אין צריך לומר כי בחינת היחס שבין תבחינים אלו תיעשה רק מקום בו ישתכנע בית המשפט כי סוג העבירה, על נסיבותיה, מאפשר לוותר על ההרשעה מבלי שיהא בכך כדי לפגוע פגיעה חמורה באינטרס הציבורי."

במסגרת החלטה זו, בית-המשפט הגיע למסקנה כי סוג העבירה (תקיפה הגורמת חבלה של ממש) לא שולל אפרוורית את שאלת ביטול ההרשעה וניגש לבחון את שאלת הנזק הקונקרטי בפרזימה מרוככת יותר:

"...סבורני כי קיימת הסתברות קרובה למדי שהמערער ייתקל בקושי ממשי לקבלת רישיון הרפואה על רקע הרשעתו. למצער, ניתן לומר כי להרשעתו תהא השפעה שלילית להרשעתו של המערער על עתידו המקצועי ועל סיכויי להיקלט בעבודה, לפחות במגזר הציבורי" (עניין אבו מדיעם, עמ' 10).

בית-המשפט המחוזי סיכם בעניין אבו מדיעם את השיקולים שעל בית המשפט לבחון, עת שוקל אם להרשיע הנאשם שבפניו, והם:

"**טיבו** של מעשה העבירה שביצע המערער בנסיבותיו, לרבות הממד האקראי הנלווה לכך; **הודאתו** בפני שירות המבחן ובבית המשפט בביצוע העבירה; **הבעת החרטה** מצדו; **גילו הצעיר** באופן יחסי בעת ביצוע העבירה; **העדר עברו הפלילי; הסיכוי הנמוך** להישנות התנהגות עוברת חוק מצדו; העובדה כי מעשה העבירה **אינו משקף** את אורח חייו עובר לביצוע העבירה ולאחריה כי אם התנהגות מקרית; **חלוף הזמן** בינתיים; **עמדת שירות המבחן** המבטאת קווי אישיות נורמטיביים של המערער, וכן הנזק המשמעותי הצפוי לו מההרשעה"

11. לאחרונה, במסגרת עפ"ג (מחוזי ב"ש) 27326-12-21 **יצחק קיזר נ' מדינת ישראל** (נבו 09.03.2022) (להלן: "**עניין קיזר**") בית-המשפט הפנה לעניין אבו מדיעם והוסיף:

"ניתן גם בעבירה שכזו להיעזר במקבילית כוחות: ככל שעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה, כך יידרשו נימוקים אישיים משמעותיים ביותר ומטבע הדברים יקשה על ההגנה להוכיח כי הפגיעה הנובעת מההרשעה אינה מידתית. מנגד, על הקצה השני של המידרג, ככל שעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים פחותה, כי אז יקל יותר להניח תשתית להראות כי הפגיעה כתוצאה מההרשעה אינה מידתית ופחות יידרש העושה להצביע על נזקים קונקרטיים ויכול וניתן יהיה להסתפק בהוכחת פגיעה כללית יותר [השוו: עפ"ג (ב"ש) 66903-07-20 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.12.2020); ע"פ (מרכז) 24457-03-15 גוטרמן ואח' נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.8.2015)].

בהמשך פסק הדין, בית-המשפט המחוזי עמד על התפתחות הדין הנוגע להגמשת דרישת הנזק הקונקרטי, כשעומדת לנגד עיני בית-המשפט תכלית של שיקום העבריין, ודוק:

"לטעמי, בהקשר של הנזק הקונקרטי, נכון להתבונן על כל נאשם ונאשם. לכל אדם קיימים מאפיינים אחרים, הוא



נמצא בסביבה מסיימת ואורח חייו ייחודי. על כן, נזקו יהיה לא אחת תלוי בנתוניו האישיים, בנתוני סביבתו, הקהילה, התרבות וכיוצ"ב נתונים המשפיעים על יכולת התקדמותו והתפתחותו של אדם בסביבתו".

ובמקום אחר, ביחס לבחינת סוג העבירה:

"כל מקרה לגופו, וגם בסוג עבירות אלו, על אף החומרה העקרונית שראה המחוקק במעשה לרבות תוך הגדרתו כעבירת פשע צריך שתהא בחינה קונקרטית בכל מקרה ומקרה"

ובמקום אחר נקבע כי גם הבאים רלבנטיים בשאלת אי ההרשעה:

"יש לבחון קונקרטית את חלקו של העושה במכלול האירוע, האם מדובר במעידה חד פעמית או במאפיין התנהגותי וכן יש לבחון גם את התנהגותו של העושה לאחר האירוע ובכלל זה את אופן נטילת האחריות ולא פעם גם שיקולי חרטה לניסיונות להקטין את הנזק. אין מדובר כמובן ברשימה סגורה של שיקולים וכל מקרה יהיה לגופו"

12. מן הכלל אל הפרט

סוג העבירה וטיבה - כאמור (ר' **ע"פ צפורה לעיל**) על בית המשפט לבחון את השאלה האם סוג העבירה וטיבה מאפשרים להימנע מהרשעה על רקע הנסיבות הקונקרטיות של המקרה. במקרה הנדון עסקין בעבירות שלצידן פגיעה בערכים מוגנים של שמירה על ערכי שלטון החוק ועל ביטחונם של גורמי אכיפת החוק, אך עם זאת אין מדובר בנסיבות אשר לצידן פגיעה משמעותית בערכים המוגנים. הכשלת שוטר במקרה זה מצאה ביטוי בסירוב פתיחת דלת הבית בו שהה הנאשם עת בה הגיעו למקום שוטרים, והאיומים (בלי להקל ראש) הינם כלליים למדי (תנועות ידיים ואמירה כי יפגע בשוטרים באם ישברו את דלת הבית). והכל תוך סערת רגשות בה היה נתון הנאשם, ככל הנראה, על רקע נסיבותיו האישיות, כפי שפורטו הדברים בתסקיר שירות המבחן. ניתן לפיכך לקבוע כי בנסיבות ביצוע העבירות המיוחסות לו פגיעתו של הנאשם בערכים המוגנים הינה ברמה מתונה.

אף השוואת האירוע מושא החלטה זאת לאירוע שנדון במסגרת **עניין אבו מדיעם**, שם יוחסה למערער עבירה לפי סעיף 380 אשר התבצעה בנסיבות של תקיפה על ידי מספר אנשים (וביניהם המערער) ואשר גרמה לחבלות ממשיות, מלמדת כי סוג העבירה וטיבה מאפשר לוותר במקרה המסוים דנן על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (ההשוואה הינה על רקע סיווג עבירת האיומים כעבירת אלימות, וככלי עזר - יבד). גם השוואה לרע"פ 4475/21 **פיראס ואסאחי נ' מדינת ישראל** (נבו 28.07.2021), אשר הוגש על ידי המאשימה במסגרת הליך זה, מלמדת על נסיבות ביצוע עבירה קלות יותר במקרה דנן (שם דובר בנאשם אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות, בכך שהתקשר למוקד החירום המשטרתי, נקב בשמו של שוטר ספציפי ואיים כי יפגע באמו - יבד).

פגיעה חמורה בשיקום הנאשם - ב"כ הנאשם טען (והגיש תעודת מתווך נדל"ן) בעניין הנזק הקונקרטי אשר יש ויגרם כתוצאה מהרשעה, שכן עבודתו של הנאשם כמתווך נדל"ן הינה על פי רישיון משרד המשפטים המתחדש מידי שנה לעסוק במקצוע. כן נטען לפגיעה בשיקומו של הנאשם בעצם הפגיעה בתדמית עצמית ותפיסה חיובית מתפקדת. בעניין האחרון נטען בדבר תפקודו הנורמטיבי של הנאשם לאורך השנים שעברו מאז ביצוע העבירה, עברו הפלילי הנקי, והצלחתו במישורי החיים השונים על אף הרקע המורכב ממנו בא.

הפסיקה בעניין הנזק הקונקרטי בעניין עיסוקים המצריכים רישיון הרשות מגוונת, ולצד פסיקה המותירה את שיקול הדעת בעניין זה לגופים הרלוונטיים [ר' רע"פ 5100/14 **ד"ר אחמד מסארווה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) ורע"פ 5861/11 **יצחק דניאל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו)], קיימת פסיקה אחרת במסגרתה בוטלה הרשעת נאשמים בין היתר בשל החשש המסתבר לפגיעה בעיסוק המצריך רישיון והמותנה בהעדר הרשעה פלילית [ר' למשל ע"פ 5446/15



אשר חנימוב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) וע"פ 8215/16 אברהם יצחק נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו).

שקילת עניינו של הנאשם על פי הגישה המשפטית של "מקבילית הכוחות" (ר' למשל עניין קייזר ועניין אבו מדיעם שלעיל), ולפיה, ככל שעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים פחותה, יקל יותר על הנאשם להניח תשתית להראות כי הפגיעה כתוצאה מההרשעה אינה מידתית והסתפקות בהוכחת פגיעה כללית, מביאה למסקנה ולפיה מקרה זה מצדיק את ביטול ההרשעה לפי המלצת שירות המבחן, גם אם לא מתקיים נזק קונקרטי מוכח. לנאשם רישיון עיסוק בנדל"ן מטעם משרד המשפטים, כך שברוח עניין אבו מדיעם, ניתן לקבוע כי להרשעתו, לכל הפחות, "השפעה שלילית" על המשך עיסוקו במקצוע זה. בנוסף, ר' בסוגית הנזק הקונקרטי את החלטת בית המשפט בעניין קייזר שלעיל ביחס להתפתחות הדין הנוגע להגמשת דרישת הנזק הקונקרטי כשעומדת לעיני בית המשפט תכלית של שיקום העבריין (ר' ציטוט בסעיף 10 שלעיל). כן ר' את החלטת בית המשפט העליון בע"פ יעקובוביץ שלעיל בדבר המתח שבין גישה פורמאלית המותירה את ההכרעה בידי הרשות המוסמכת לבין הצורך בוודאות כי שיקום הנאשם לא יסוכל, והעדפת שיקום הנאשם במקרים המתאימים.

13. לצד אלו, מדובר בנאשם בעל אורח חיים נורמטיבי, צעיר, נעדר עבר פלילי, עובד למחייתו בשתי עבודות, בעל אופק ושאיפות חיוביים אשר הודה בביצוע המעשים בשנת 2019, הביע חרטה על הסתבכותו ועולה כי ההליך הפלילי היווה ומהווה עבורו גורם הרתעתי. זאת ועוד, דומה כי בחינת העושה על מורכבותו המשפטית והשפעות סביבתיות שליליות תחתן היה נתון במהלך חייו, אל מול אורח חיים נורמטיבי, מטים אף הם את הכף לתמרצו להמשיך בחיים נורמטיביים ויצרניים ללא כתם ההרשעה.

14. לפני סיום אדרש לסירוב הנאשם ליטול חלק בהליך טיפולי במסגרת שירות המבחן: הוצע לנאשם לקחת חלק בהליך טיפולי במטרה לבחון באופן מעמיק את נסיבות ביצוע העבירה ודפוסיו הבעייתיים העומדים בבסיסה. לדברי הנאשם בפני שירות המבחן הוא עבר שינוי בחייו במהלך שלוש השנים האחרונות ובידו "ארגז כלים" מספק להתמודדות עם המשך חייו. שירות המבחן ציין עובדה זאת ללא שהדבר פגע בהמלצתו על סיום ההליך ללא הרשעה. סבורני כי במהלך עניינים "רגיל" יש וסירוב זה היה עומד לנאשם לרועץ בבחינת שאלת ביטול הרשעתו. עם זאת, נוכח טיב ונסיבות המעשה, האמור בתסקיר שירות המבחן על תפיסותיו והתנהלותו הנורמטיבית בדרך כלל של הנאשם, ובמיוחד בשים לב לכך שהנאשם לא הסתבך בפלילים בשנים שעברו מאז אירועי כתב האישום, יש מקום להניח כי הנאשם אכן רכש את הכלים המתאימים להמשך חיים נורמטיביים נעדרים מעורבות פלילית. במקרה ספציפי זה אינני סבור כי נכון יהיה לזקוף את עמדתו של הנאשם לחובתו עד כדי ביטול אפשרות סיום ההליך ללא הרשעה.

סוף דבר

15. טיבו של המעשה, חלוף הזמן מאז ביצעו ללא מעורבות נוספת בפלילים מצד הנאשם, העדר עבר פלילי, הודאה בבית המשפט ולקידת אחריות מלאה גם בפני שירות המבחן, הבעת חרטה, גיל צעיר, התרשמות שירות המבחן מאורח חיים נורמטיבי יצרני ובעל שאיפות מקצועיות אישיות נורמטיביות לעתיד, עמדת והמלצת שירות המבחן, וכן הנזק הצפוי מההרשעה הן במימד התעסוקתי והן במימד הדימוי העצמי והתפיסה החברתית, מביאים למסקנה כי במקרה זה לא יתקיים יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם כתוצאה מההרשעה לבין חומרתה של העבירה בנסיבותיה.

16. נוכח האמור לעיל אני מורה על ביטול הרשעת הנאשם וקובע כי הנאשם ביצע את העבירה. בנוסף יוטלו על הנאשם:

א. 140 שעות של"צ אשר תבוצענה בהתאם לתוכנית שתוגש על ידי שירות המבחן תוך 45 ימים לאישור בית המשפט.



ב. ניתן בזאת צו מבחן למשך 18 חודשים, במסגרתו יפעל הנאשם על פי הנחיות שירות המבחן.

ג. הנאשם יחתום על התחייבות כספית שלא לעבור העבירות אותן נקבע שביצע. ההתחייבות תהא לתקופה של שלוש שנים מהיום ובסך של 5000 ₪.

ד. הובהר לנאשם כי במידה ולא ימלא אחר ההנחיות שינתנו לו על ידי שירות המבחן, או מי מטעמו, ותוגש בקשה להפקעת צו השל"צ או צו המבחן, יוכל בית המשפט לדון מחדש בסוגיית העונש הראוי בנסיבות אלו, ולהשית על הנאשם עונשים נוספים ואחרים.

זכות ערעור כדין.

ניתנה היום, כ"ג טבת תשפ"ג, 16 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.